

Az ember

A világ megismerésének a kulcsa önmagunk megismerésében van, mert az ember fontos része a mindenségnek, így idővel a mindenség is egyre nagyobb mértékben az ember részévé válik majd. Ezért ha tudjuk, hogy kik is vagyunk valójában, honnan jövünk és hová megyünk, akkor nemcsak saját magunkat, hanem egyúttal minden embert, minden élőlényt és a minket körülvevő világot is egy egészként ismerhetjük meg.

Az embert, az ember eredetét kutatva, a legtöbb „külső” információhoz a vallások tanulmányozása során juthatunk. Így kezdetben ezek elemzése elengedhetetlen önmagunk megismeréséhez. A vallási tanítások mellett azonban említésre kerülnek más forrásokból származó ismereteket is, például természettudományos információk, hogy lássuk, egy-egy jelenség létezését egymástól különböző megfigyelések is megerősítik.

A nagyobb világvallások mind az igazság egy-egy csírájából fejlődtek ki. Az igazság szó persze itt talán kissé misztikusan hangzik, lehetne a „teljes tudás” kifejezést is írni helyette, de mivel látszatvilágban élünk, mégis helyénvalónak tűnik használata.

Sajnos az egyes vallási irányzatok képviselői az évszázadok során eltorzították az eredeti tanokat. Nagyon korán igyekeztek a maguk képmására formálni azokat, a hatalom és az anyagi jólét biztosításának érdekében. Ezért aztán ahány vallási irányzat létezik ma a világon, közel annyiféle magyarázatot találhatunk bennük a kérdéseinkre is.

Ahhoz, hogy a különböző tanokból kihámozzuk a hasznosítható információkat, vissza kell nyúlni a különböző vallások gyökereihez, és meg kell keresni bennük a közös nevezőt, azaz, azokat az állításokat, amelyeket minden jelentősebb vallás tartalmaz. Az ily módon összegyűjtött adatok és más forrásokból származó adatok összevetése elvezethet minket egy biztos, általános érvényű tudás vagy összefüggés felé, amit igazságnak nevezhetünk majd. Nézzük hát meg, mit is tudunk meg saját magunkról, az emberről.

A lélek

Minden vallás azt tanítja, hogy az embernek a testétől függetlenül létező lelke van. A test halála után lelkünk tovább él, mert a lélek nem az anyagi létformából származik, nem érvényesek rá a születés és a halál általunk ismert hétköznapi fogalmai, vagyis mondhatjuk, hogy a lelkünk halhatatlan. Természetesen ez saját magunk, személyiségünk, egyéniségünk hallhatatlanságát is jelenti.

Nyilvánvaló, hogy ehhez hasonló állításokat a tájékozottabb olvasó sokat hallott már. Mindenki világnézete szerint eldöntheti mennyire fogad el bizonyos kijelentéseket, mert például erős vallási befolyással rendelkező országokban a lélek létezése sokkal természetesebb, mint a világ technikailag fejlettebb országaiban lakók számára. A hétköznapi, átlagos körülmények között élő embernek persze nehéz elfogadni egy olyan kijelentést, miszerint a testén kívül van egy testétől függetlenül létező lelke is. Ugyanis erről az

állításról az élete során soha nem győződhet meg személyesen, és az emberek döntő többségének nincsenek testen kívüli élményei sem, ami meggyőzően támasztaná alá ezt az állítást. Így a józanul gondolkodó ember számára a lélek létezése csak egy elvi lehetőség vagy vallási tanítás csupán. És ha jobban belegondolunk, akkor ez így természetes, hiszen a testen kívüli létezés megtapasztalása a fizikai létezéssel ellentétben áll, azaz élő embernek nem, vagy csak kivételes alkalommal lehet ilyen élménye.

A testen kívüli létezés megtapasztalása néhány egyedi esettől eltekintve szinte kivétel nélkül a halálélményhez kötődik. Ez persze azt is jelenti, hogy egyszer mindenkinek lesz ilyen élménye, csak éppen arról már az élőknek nem mesélhet el semmit. Az orvostudomány fejlődésének köszönhetően azonban egyre nő azoknak a száma, akiknek testen kívüli tapasztalásuk volt és erről utólag be is tudtak számolni. Ezeket a beszámolókat leggyakrabban a klinikai halálból visszatért emberek mesélik el.

Ezen történetek szerint, a halál beállta után a lélek elhagyja a testet, tudatunk, személyiségünk azonban változatlan formában megmarad, sőt szellemi képességeink, érzékelésünk ki is teljesezhet. Az életében valamelyik érzékelésében korlátozott személy, például a vak ember a testen kívüli élmény közben újra látni kezd, a süket hallani stb. Köszönhetően azoknak a nyílt gondolkodású orvosoknak és betegeknek, akik ezeket a beszámolókat megosztották velünk, – hiszen ebben a témában több könyv is napvilágot látott már – a halál, a testtől független létezés és maga a lélek létezése kezd vizsgálhatóvá és bizonyíthatóvá válni.

De nem kell okvetlenül meghalnia valakinek ahhoz, hogy megtapasztalja a testtől független létezés lehetőségét. Esetleírások alapján tudni lehet, hogy vannak olyan, az átlagostól eltérő képességű emberek, akik képesek arra, hogy elhagyják a testüket, és egészen egyszerűen kilépjenek belőle. Ilyen „kirándulások” alkalmával a kísérletben résztvevő alanyok olyan szigorúan őrzött helyekről is ellenőrizhető információkat tudtak elmondani, ahol azelőtt biztos, hogy nem járhattak. A külső szemlélő számára ezek az emberek egy alvó ember benyomását keltik, valójában azonban nagyon is ébren vannak, csak éppen valószínűleg a genetikai adottságaik révén, ki tudnak lépni a fizikai létezés korlátai közül, és szabadon mozoghatnak az anyagi világban. Az ilyen képességű emberek vizsgálata a lélek és a test kapcsolatáról olyan alapvető információkkal szolgálhat, amely nemcsak az orvostudományra, hanem például a filozófiára, de egy sor más területre is kihathat. Nem meglepő, hogy ilyen jellegű tényeket nem nagyon hoznak nyilvánosságra, már csak azért sem, mert az ez irányú kutatások nagy részének pénzügyi fedezete katonai vagy védelmi költségvetésből származik.

Egyes álmaink az előzőhöz nagyon hasonló módon látszanak alátámasztani a lélek létezésének a valószínűségét. Az álmokutatásnak ezért nemcsak élettani, hanem – az ismétlés kedvéért – filozófiai jelentősége is van. Az álomban ugyanis – később majd érthetővé váló okok miatt – a test és lélek kapcsolata átmenetileg meglazulhat, esetenként meg is szűnhet. Ilyenkor a hétköznapi ember is kiléphet a testéből, testen kívüli tapasztalása lehet és felébredve, mivel ilyen élményt ébren még nem élt át, az egészséget egy nagyon élethű álomnak fogja tekinteni. Az álmok ezen csoportjába tipikusan az úgynevezett repüléssel járó álmaink tartoznak, amikor álmunkban elhagyva testünket, mint egy madár bejárunk bizonyos városokat, tájakat, nem ritkán földrészeket. Felébredve az emberek többsége persze csak furcsa álomnak

fogja tartani a látottakat, de vannak olyanok, akik nem tudnak szabadulni a teljesen valóságosnak tűnő képektől és utánajárnak, ellenőrzik az álmukban megszerzett élményeiket. Ezzel a témával szintén több könyv foglalkozik, most csupán a leglényegesebb dolgokat emelem ki ezekből.

Az álombeszámolók során, több átélni vagy látni vélt állítást, bizonyítani lehetett. Az efféle álmokat átélt személyek több esetben hihetetlen pontossággal, mint egy légi-felvételként le tudták rajzolni például azt a tájat, amely felett álmukban repültek. De nem csak a tájat tudták lerajzolni, amit addig persze – sok esetben – életükben nem is láttak, hanem az ott éppen aktuális növényzetet, felszíni viszonyokat is. Ezekből az élménybeszámolókból közvetve, nagyon pontos számszerű adatokra is következtetni lehetett. Néhányan a testen kívüli repülésük során például a saját helyzetükkel egy magasságban személyszállító repülőgépet véltek látni. Ebből arra lehet következtetni, hogy a repülési magasságuk körülbelül megegyezhetett a repülőgépek szokásos repülési magasságával, ami átlagosan tízezer méter. A repülési sebességre a térképről később beazonosított több száz, néha több ezer kilométeres távolság és a megtételhez szükséges pár percnél, pár másodpercnél! vélt idő alapján hihetetlenül nagy, tíz- és harmincezer kilométer/órás sebesség adódott. Mindezek a tények nagyon elgondolkodtatóak főleg azért, mert az elmondott adatok közül többet kétséget kizáróan bizonyítani lehetett. Természetesen a kutatók először valamilyen különleges érzékelési képességként próbálták magyarázni a jelenséget. Az élményekről beszámoló emberek közül viszont mindenki valóságként kezelte az átélteket. Amennyiben ez így van, az azt jelenti, hogy az embernek a testen kívül léteznie kell egy testétől független lelkének is, amire nem érvényesek az anyagi világ fizikai törvényei.

Ezt látszik alátámasztani az ókori Ikarosz legenda is, mely szerint Daidalosz a fiával, úgy menekült meg a fogságból, hogy madártollakat ragasztottak fel magukra és egyszerűen elrepültek a börtönükként szolgáló jól őrzött vártoronyból. Daidalosz fia, Ikarosz, – aki nem fogadta meg apja repüléssel kapcsolatos intelmeit – lezuhant és a tengerbe veszett, de apja ezek után még több száz kilométert repülve ért partot. Nem kell repülési szakembernek lennünk ahhoz, hogy tudjuk, ez így szó szerint nem történhetett meg. Amiért viszont érdemes feleleveníteni ezt a legendát az az ok, hogy néhányan, akik álmukban már repültek, úgy érezték, mintha nem lennének egyedül, és láthatatlan kísérőik ugyanazokat az intelmeket mondták nekik, mint amit Daidalosz mondott repülés előtt a fiának: Ne repüljön se túl magasan, se túl alacsonyan. Ez már csak azért is érdekes, mert azok közül, akik ezt elmondták, jó páran még csak nem is hallottak Ikaroszról, de úgy tűnik, hogy általuk a legenda újraéledhet, és más formában új értelmet is nyerhet. Mindez persze az ember fizikai létezésén mesze túlmutat már...

Nem mint követendő célt, de mindenképpen szükséges megemlíteni, hogy a fizikai test elhagyása, testen kívüli lelki élmény szerzése nem csupán egyes „szerencsés” egyének kiváltsága, hanem sokak számára megtanulható, megtapasztalható valóság. Mindehhez azonban több éves kitartó munka szükséges. A meditáció, a jóga, és bizonyos agykontroll technikákkal a szorgalmas ember képessé válhat arra, hogy tudatosan befolyásolni tudja saját testének és lelkének a kapcsolatát. Előrehozva egyes dolgokat már most fontosnak tartom megemlíteni, hogy a lelki fejlődés útjára lépett emberek nagy többsége valamilyen különleges képesség – mint például a testen kívüli

tapasztalás – megszerzését tartja elérendő céljának. A valóságos lelki fejlődés azonban nem a különleges képességek megszerzéséről szól...

A lélek létezése mindig is izgatta az emberek képzeletét és kíváncsi kutatók a lélek létezésének tudományos igazolására egy kissé szokatlan, de mindenképp célravezető megfigyelést hajtottak végre. A kutatócsoport – természetesen az érintettek beleegyezésével – egyebek közt mérni kívánta a halál beálltakor az embernél fellépő testsúly változását. Ugyanis, feltételezésük szerint a halál beálltakor, amikor a lélek elhagyja a testet, a test súlyának megváltozása bizonyítaná a lélek létezését. Tapasztalatuk szerint a halál beálltakor az embereknél átlagosan 5-15 g-os olyan tömegcsökkenés mérhető, amely egyértelműen nem az élettani folyamatok leállításának a következménye. Ennek a kissé meghökkentő vizsgálatnak a leírását csak azért osztottam meg az olvasóval, mert ha ezt a mért tömeget átszámoljuk a relativisztikus fizika einsteini képletével energiává – amely szerint az adott tömeg által képviselt energia egyenlő a tömeg és a fénysebesség négyzetének szorzatával –, akkor a számítás eredménye olyan hatalmas energiát jelent, hogy ha csak a töredékét képesek lennénk tudatosan irányítani, akkor szó szerint hegyeket lennénk képesek megmozgatni vele. Bár tudom, hogy ennek a fajta átszámítási módnak a helyessége jelen esetben erősen vitatható, de mindenesetre jó támpontot ad a szellemi és az anyagi létezés energianagyságai közti óriási különbség felismerésére. A paranormális jelenségek mögött – mint majd látni fogjuk – éppen ennek a hihetetlenül nagy szellemi energiának a tudatos irányítása fog állni.

/Részlet a Tudás könyvéből/